

Mål C-443/93

Ioannis Vougioukas
mot
Idryma Koinonikon Asfalisseon (IKA)

(begäran om förhandsavgörande
från Elegktiko Synedrio)

”Tolkning och giltighet av artikel 4.4 i förordning (EEG) nr 1408/71 och tolkning
av artiklarna 48 och 51 i fördraget — Särskilda system för statligt anställda —
Yrkesverksamhet utövad av en grekisk läkare vid ett tyskt sjukhus”

Förslag till avgörande av generaladvokat D. Ruiz-Jarabo Colomer föredraget den
1 juni 1995 I - 4036
Domstolens dom av den 22 november 1995 I - 4052

Sammanfattning av domen

1. *Social trygghet för migrerande arbetstagare — Gemenskapslagstiftning — Materiellt tillämpningsområde — Särskilda system för statligt anställda och personer som behandlas som sådana — ”Statligt anställda” — Begrepp*
(EG-fördraget, artikel 48.4; rådets förordning nr 1408/71, artikel 4.4)

2. *Social trygghet för migrerande arbetstagare — Gemenskapslagstiftning — Materiellt tillämpningsområde — Särskilda system för statligt anställda och personer som behandlas som sådana — Begrepp*
(Rådets förordning nr 1408/71, artikel 4.4)
3. *Social trygghet för migrerande arbetstagare — Bestämmelser i fördraget — Nationell lagstiftning som innebär att migrerande arbetstagare fräntas möjligheten att som pensionsgrundande tillgodoräkna sig vissa verksamhetsperioder som får tillgodoräknas av andra arbetstagare — Otillåtlighet*
(EG-fördraget, artiklarna 48 och 51)

1. Uttrycket "statligt anställda" i artikel 4.4 i förordning nr 1408/71 hänför sig inte endast till statligt anställda på vilka undantaget i artikel 48.4 i fördraget är tillämpligt, såsom denna artikel har tolkats av domstolen, utan till alla statligt anställda inom offentlig förvaltning och personer som behandlas som sådana.
2. För att betecknas som "särskilt" på sätt som avses i artikel 4.4 i förordning nr 1408/71 är det tillräckligt att det aktuella systemet för social trygghet skiljer sig från det allmänna systemet för social trygghet som är tillämpligt på löntagarna i en medlemsstat, och att alla eller vissa kategorier statligt anställda direkt omfattas av det eller att det i systemet hänvisas till ett i medlemsstaten redan befintligt system för social trygghet för statligt anställda, utan att andra omständigheter skall beaktas i detta avseende.

I själva verket är de båda bestämmelsernas syfte och mål olika. I artikel 48.4 i fördraget föreskrivs endast en möjlighet för medlemsstaterna att förhindra att andra medlemsstaters medborgare får tillträde till vissa offentliga tjänster. Vidare beaktas i artikeln medlemsstaternas legitima intresse av att förbehålla statens egna medborgare ett antal tjänster som har samband med utövandet av offentlig makt och skydd för allmänna intressen. Enligt artikel 4.4 i förordningen är däremot de särskilda systemen för statligt anställda och personer som behandlas som sådana generellt undantagna från förordningens samordning av systemen för social trygghet, och avsikten med artikeln är att beakta särdragen i de system som är tillämpliga på statligt anställda i medlemsstaterna.

Genom att anta artikel 4.4 i förordning nr 1408/71 har gemenskapslagstiftaren velat undanta de system för social trygghet som medlemsstaterna har upprättat för hela eller delar av sin personal i offentlig tjänst från samordningen av de allmänna systemen för social trygghet som är tillämpliga på övriga arbetstagare.

3. Artiklarna 48 och 51 i fördraget utgör hinder för nationella föreskrifter som missgynnar medborgare inom gemenskapen när de vill utöva sin verksamhet inom

mer än en enda medlemsstats territorium. De skall således tolkas på så sätt att de utgör hinder mot att för förvärvandet av pensionsrättigheter vägra att beakta anställningsperioder som en person som omfattas av ett särskilt system för statligt anställda eller personer som behandlas som sådana har fullgjort vid statliga sjukhusinrättningar i en annan medlemsstat, då ett sådant beaktande däremot är tillåtet enligt den nationella lagstiftningen när

perioderna har fullgjorts på nationellt territorium vid motsvarande inrättningar. Eftersom en sådan vägran inte stöds av någon motivering som kan tas i beaktande, utgör sammanläggningen av perioder som kan beaktas för beviljandet av sociala trygghetsförmåner, som i princip föreskrivs i artikel 51, en diskriminering av arbetstagare som har utövat rätten till fri rörlighet.